

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **P. I.**, zast. Mgr. Michalem Krčmou, advokátem se sídlem Štupartská 599/4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. DSH/1412/15 (v rozsudku Krajského soudu v Plzni nesprávně uvedeno č. j. DSH/5221/15), ve znění opravného usnesení ze dne 4. 5. 2015, č. j. DSH/5221/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 5. 2016, č. j. 17 A 35/2015 - 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 12. 2014, č. j. OD/13308/14/Ka, tak že snížil uloženou pokutu ze 17 000 Kč na 14 000 Kč a ve zbytku jeho rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byla

uložena pokuta, dále zákaz řízení všech motorových vozidel na deset měsíců a uloženo uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud shledal, že v otázce tvrzené existence zastoupení stěžovatele bylo rozhodující, že správnímu orgánu I. stupně bylo doručeno k dané spisové značce oznámení zástupce o ukončení zastoupení. Přestože plná moc, na kterou odvolání zastoupení odkazovalo, není součástí správního ani připojeného trestního spisu, podstatné bylo, že podání obsahovalo jasný projev vůle zástupce směřující k ukončení zastupování. Tento úkon byl podpořen jednáním stěžovatele, který v celém správním řízení vystupoval zcela samostatně a nijak se nedovolával zastoupení, a to ani v rámci odvolání. Nadto soud posoudil, že z listiny ze dne 20. 8. 2014 označené jako „Odvolání plné moci" jednoznačně plyne vůle stěžovatele, aby nebyl nadále zastupován Mgr. Krčmou, a to i přesto, že je odkázáno na nesprávné datum udělení plné moci. Za rozhodující však správní orgán I. stupně vzal oznámení zástupce.

[3] Správní orgány se podrobně zabývaly jednotlivými omluvami z nařízených jednání. Odůvodnění neakceptace omluvy z jednání nařízeného na 12. 12. 2014 soud považoval za podrobné a dostačující a ztotožnil se s ním. Skutečnost, že se stěžovatel nedostavil k pátému jednání, jde pouze k jeho tíži. Rozhodující pro projednání věci v jeho nepřítomnosti bylo, že nesplnil podmínku včasnosti omluvy, jelikož se telefonicky omluvil těsně před jednáním a doložil ji až výměnným listem – poukazem (dále jen „výměnný list") ze dne 22. 1. 2015, který byl součástí doplnění odvolání. Nic mu však nebránilo tak učinit dříve. Soud považoval za přiléhavé i odkazy žalovaného na judikaturu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítá procesní vady řízení před správními orgány, jelikož byl přestupek projednán bez jeho přítomnosti i bez jeho zástupce. V tomto postupu spatřuje zásah do práva na spravedlivý proces.

[6] Přesto, že byl zastoupen na základě plné moci udělené v trestním řízení, nebylo jeho zmocněnci řádně doručováno. Krajský soud se s námitkou zastoupení nevypořádal v souladu s § 34 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř." nebo „správní řád"). Pochybnost o rozsahu zastupování vznikla v průběhu správního řízení, neboť ve správním spisu nebyla založena plná moc ze dne 18. 6. 2014 udělená ke konkrétnímu úkonu (žádost o vydání řidičského oprávnění). Nadále tedy platila generální plná moc udělená pro trestní řízení, jejíž odvolání nebylo ze strany stěžovatele písemně učiněno. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu o neexistenci pochybností o odvolání generální plné moci a o záměně data udělení plné moci.

[7] Správní orgán I. stupně měl pochybnosti ohledně zastoupení odstranit tím, že by jej, popřípadě zástupce, vyzval, aby sdělili, zda zastoupení trvá a v jakém rozsahu. Je s podivem, že žalovaný ani krajský soud nezpochybňovali samotnou generální plnou moc, ale chybně se domnívali, že byla odvolána. Skutkový stav proto nebyl zjištěn úplně, neboť

krajský soud měl stěžovatele předvolat k vyjádření v rámci dokazování a zjistit skutečný stav ohledně zastoupení. Soud se však spokojil s konstatováním, že došlo k chybě v datu udělené plné moci. Žalovaný pochybil, když přesto, že věděl o existenci generální plné moci udělené v trestním řízení, nedoručoval zmocněnci.

[8] V kasační stížnosti je dále namítáno, že krajský soud svévolně hodnotil listinný důkaz - výměnný list od ošetřující lékařky MUDr. N., aniž by se s ním relevantním způsobem vypořádal v rozsudku. Krajský soud uvedl, že došlo k telefonické omluvě dne 12. 12. 2014, žádným způsobem se však nevyrovnal s výměnným listem. Pouze konstatoval, že omluva nebyla včasná, protože výměnný list stěžovatel doložil až při doplnění odvolání. Ze spisového materiálu však plyne, že výměnný list byl zaslán prostřednictvím e-mailu dne 23. 12. 2014, tedy v době kdy byl stěžovatel ještě v pracovní neschopnosti, a až v doplnění odvolání zaslal jeho originál. Krajský soud nemá odborné znalosti soudního znalce z oboru zdravotnictví a nemůže hodnotit, zda zdravotní stav umožňoval doložení výměnného listu dříve či nikoliv. Podstatné je, že výměnný list obsahoval konkrétní stanovisko ošetřující lékařky, že stěžovatel není schopen účasti na žádném úředním jednání. Přesto, že po jednání dne 12. 12. 2014 správnímu orgánu I. stupně bylo zasláno několik lékařských zpráv prokazujících jeho neschopnost účastnit se jednání ze zdravotních důvodů, bylo rozhodnuto již dne 12. 12. 2014. Navíc je otázkou, zda vůbec jednání proběhlo, když dodnes nebyl stěžovateli předložen žádný protokol o jednání.

[9] Tím, že žalovaný nerespektoval řádnou omluvu, znemožnil stěžovateli účast na jednání a možnost činit při něm úkony. Tímto nezákonným postupem bylo omezeno jeho právo na přístup ke správnímu orgánu a porušen čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Také byla porušena zásada kontradiktornosti, neboť stěžovatel neměl možnost předložit důkazy, které by byly způsobilé ovlivnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[10] V závěru kasační stížnosti navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Domnívá se, že pokud zástupce zaslal písemnost označenou „Oznámení o ukončení právního zastoupení“, v níž uvedl, že nadále není oprávněn jakkoliv stěžovatele zastupovat a dodal, že mu již nemělo být doručováno oznámení o zahájení řízení, kdy tuto písemnost směřoval ke spisové značce, pod níž bylo řízení o přestupku vedeno, pak nemohlo být pochyb o projevu vůle v řízení nadále nevystupovat jako zástupce. Nebylo proto důvodu nikoho dále vyzývat. Nic na tom nezměnila ani skutečnost, že součástí podání byly poznámky o obecném zmocněnci či vrácení řidičského oprávnění.

[12] Skutečnosti, že stěžovatel nebyl v řízení zastoupen, nasvědčuje i fakt, že na jemu zasílané písemnosti reagoval a sám činil veškerá podání. Pokud navíc existenci zastoupení nenamítl již v odvolání, jeví se jeho argumentace jako zjevně účelová. Argumentace, že chtěl vypovědět jinou plnou moc vztahující se k řízení ve věcech řidičského oprávnění, která nebyla správnímu orgánu I. stupně nikdy doručena, nemůže obstát již jen kvůli

tomu, že správní orgán I. stupně není příslušný rozhodovat o vrácení řidičského oprávnění.

[13] Správní orgány ani soud zdravotní stav stěžovatele nehodnotily. Zabývaly se pouze splněním náležitostí omluvy, zejména její včasností. K náležitostem omluvy žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, na základě níž hodnotil omluvu jako opožděnou. Vzhledem k tomu, že byla omluva opožděná, správní orgány ani soud se jí nezabývaly po obsahové stránce. Výměnný list doručený správnímu orgánu I. stupně emailem dne 23. 12. 2014 a vystavený dne 18. 12. 2014 vůbec nevypovídal o zdravotním stavu stěžovatele ke dni 18. 12. 2014. Navíc neobsahuje informace, které správní orgán I. stupně v předvolání požadoval. I kdyby ale výměnný list pokrýval termín nařízeného jednání na den 12. 12. 2014, byl by doložen rovněž opožděně, jelikož doložení důležitého důvodu jedenáct dní po termínu konání jednání nelze považovat za včasné. Je třeba zohlednit i skutečnost, že se nejednalo o první omluvu z nařízeného jednání. Žalovaný se domnívá, že stěžovatel činil procesní obstrukce. O možnost účastnit se jednání a navrhovat důkazy se připravil sám svým procesním postupem. Ze strany správních orgánů nebyl na svých procesních právech nijak zkrácen. Navíc ani v kasační stížnosti nevymezil, jaké důkazy chtěl při jednání navrhnout.

[14] Závěrem Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud nijak nevypořádal s výměnným listem předloženým ve správním řízení dne 23. 12. 2014.

[17] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Na straně šesté rozsudku krajský soudu uvedl, že výměnný list ze dne 22. 1. 2015 byl předložen opožděně, z čehož plyne, že se s jeho existencí vypořádal. Je pravda, že se výslovně nevyjádřil k výměnnému listu ze dne 18. 12. 2014 zaslanému e-mailem dne 23. 12. 2014. Nicméně je zřejmé, že až výměnný list ze dne 22. 1. 2015 se vyjadřoval i ke dni, kdy bylo nařízeno jednání. Z výměnného listu

ze dne 18. 12. 2014 totiž nijak nevyplývala žádná informace o zdravotním stavu stěžovatele přede dnem 18. 12. 2014. Dle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, proč krajský soud zmiňoval právě až výměnný list ze dne 22. 1. 2015. Za této situace, kdy byl výměnný list pokrývající den nařízeného jednání předložen opožděně, již zcela logicky nehodnotil jeho obsah. Napadený rozsudek lze i ve zbytku hodnotit jako přezkoumatelný, neboť se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[19] Součástí správního spisu je trestní spis vedený k danému skutku. V něm je založena na č. l. 42 plná moc ze dne 15. 8. 2014, kterou stěžovatel zmocnil Mgr. Michala Krčmu, aby jej zastupoval ve všech právních věcech v rozsahu trestního řádu, občanského soudního řádu i správního řádu. To, že byl zástupce touto plnou mocí řádně zplnomocněn i pro proběhnuvší řízení o přestupku, stěžovatel nijak nesporuje, proto se soud tím, zda tomu tak skutečně bylo, nezabýval. Dne 28. 8. 2014 správní orgán I. stupně obdržel písemnost od zástupce nazvanou „Oznámení o ukončené právního zastoupení“, ze které jednoznačně plyne vůle zástupce nadále stěžovatele nezastupovat. Adresována je ke spisové značce, pod níž bylo řízení o přestupku vedeno (sp. zn. ZN/OD/879/14-615).

[20] K účinkům oznámení o ukončení zastoupení se Nejvyšší správní soud již podrobně vyjadřoval v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 38/2014 - 59, č. 3153/2015 Sb. NSS. V něm analogicky k úpravě obsažené v zákoně č. 99/1963 Sb., občanském soudním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), vyložil, že odvolání plné moci či její vypovězení jsou vůči správci daně účinné již od okamžiku, kdy mu byla tato skutečnost oznámena, a to buď účastníkem, nebo jeho zástupcem. Proto pokud správci daně dojde sdělení účastníka řízení o ukončení jeho zastoupení na základě plné moci, není třeba, aby bylo doloženo nebo aby i zástupce jej vyrozuměl o ukončení zastupování. K obdobným závěrům, že § 28 odst. 2 o. s. ř. upravující účinky zániku plné moci vůči soudu lze analogicky použít i pro posouzení zániku plné moci zmocněnce (zástupce) účastníka správního řízení, dospěl soud i v rozsudku ze dne 22. 2. 2012, č. j. 8 As 94/2011 - 80, nebo v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 2 As 33/2014 - 29. Z rozsudku sp. zn. 9 Afs 38/2014 navíc plyne, že „*nejen soudy, ale i správní orgány (daňové orgány) nemají možnost vždy nade vší pochybnost ověřit, zda skutečně k vypovězení nebo odvolání plné moci došlo a musí spoléhat na svědomitost účastníků řízení a na pravdivost jimi sdělených údajů.*“ Proto i ve správním řízení se použije úprava obsažená v § 28 odst. 2 o. s. ř.

[21] S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že k zániku účinků zastoupení vůči správním orgánům stačilo pouze uvedené oznámení zástupce. Nebylo nutné dále vyzývat stěžovatele, aby odvolání plné moci potvrdil. Pokud v záhlaví oznámení zástupce uvedl spisovou značku, pod kterou bylo řízení o přestupku vedeno a ke kterému se měla plná moc vztahovat, identifikoval podezřelého z přestupku a další údaje o přestupkovém řízení a dále v textu jednoznačně formuloval, že nadále již není oprávněn stěžovatele jakkoli zastupovat, nemohlo být žádných pochyb o obsahu tohoto úkonu. Bylo nadbytečné detailně hodnotit další informace uvedené v oznámení. Lze proto souhlasit s krajským soudem a žalovaným, že neexistovaly pochybnosti o zániku oprávnění zástupce zastupovat stěžovatele ve správním řízení.

[22] S namítaným porušením § 34 odst. 3 spr. ř. nelze souhlasit, neboť správní orgán I. stupně obdržel oznámení zástupce o ukončení zastoupení, a nebylo proto pochyb, že zastoupení jednoznačně zaniklo, ať by již bylo uděleno na základě jakékoliv plné moci, která by se k danému řízení mohla vztahovat. Úvaha o zřejmě chybném datu udělené plné moci byla proto uvedena pouze nad rámec nutného odůvodnění, jelikož správní orgány ani krajský soud neměly povinnost uvedenou otázku posuzovat. Zjištěný skutkový stav ohledně stavu zastoupení byl dostatečný a úplný.

[23] Dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích"), koná správní orgán v prvním stupni o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se dostavit k projednání nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

[24] Zástupci bylo písemností ze dne 4. 8. 2014 oznámeno zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízené na 3. 9. 2014. Ten na to reagoval oznámením o ukončení zastoupení ze dne 27. 8. 2014. S informací o zahájení přestupkového řízení a o předvolání k ústnímu jednání byl však stěžovatel nepochybně seznámen, neboť na ni reagoval tím, že se sám z nařízeného jednání dne 4. 9. 2014 omluvil s doložením lékařského potvrzení o nemoci datovaným dne 29. 8. 2014. Správní orgán I. stupně tuto omluvu uznal a nově jej předvolal na den 26. 9. 2014. Z účasti na tomto jednání se telefonicky omluvil v den konání s odůvodněním zdravotních potíží. Následně dodal lékařské potvrzení ze dne 24. 9. 2014, ve kterém se uvádělo, že od 24. 9. do 26. 9. 2014 je nemocný. Tato omluva byla správním orgánem I. stupně akceptována. Následovalo další předvolání k jednání na 12. 11. 2014. Dne 11. 11. 2014 správní orgán I. stupně obdržel omluvu z jednání spolu s lékařskou zprávou ze dne 10. 11. 2014, která z důvodu úrazu doporučovala klidový režim. I tato omluva byla akceptována a správní orgán I. stupně stěžovatele předvolal na den 5. 12. 2014. Zároveň jmenovanému stanovil další náhradní termíny ústního jednání (8. 12. 2014, 12. 12. 2014, 16. 12. 2014 a 22. 12. 2014) pro případ, že by se nemohl z objektivních důvodů dostavit dne 5. 12. 2014. Současně jej poučil, že je povinen se bezodkladně a řádně omluvit z každého z nařízených termínů a rovněž doložit oprávněný důvod. Neučiní-li tak, bude v termínu provedeno jednání v jeho nepřítomnosti a následně bude ve věci rozhodnuto. Dne 9. 12. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva s potvrzením od lékaře ze dne 4. 12. 2014, ve kterém se pro akutní zdravotní stav nařizoval klidový režim, a byla stanovena kontrola za týden od vyšetření. Správní orgán I. stupně tuto omluvu akceptoval jak pro jednání dne 5. 12. 2014, tak pro jednání dne 8. 12. 2014. Lékařská kontrola měla proběhnout dne 11. 12. 2014. Dne 12. 12. 2014 se stěžovatel opět telefonicky omluvil s odůvodněním, že byl dne 11. 12. 2014 na lékařské kontrole a bylo mu stanoveno, aby se dostavil na další kontrolu za týden. Tato skutečnost, však nebyla nijak doložena, proto správní orgán I. stupně omluvu nepovažoval za dostatečnou a neakceptoval ji. Ústní jednání v dané věci proběhlo dne 12. 12. 2014 v jeho nepřítomnosti. Svou omluvu jmenovaný do vydání rozhodnutí dne 17. 12. 2014 nedoložil, reagoval až 23. 12. 2014, kdy prostřednictvím e-mailu zaslal zprávu s přílohou, ve které byla fotografie výměnného listu od ošetřující lékařky ze dne 18. 12. 2014. Pro akutní onemocnění se doporučoval klidový režim do konce prosince 2014. Tento doklad byl vystaven šest dní po konání nařízeného jednání a zaslán až jedenáct dní po jednání.

[25] Předmětem sporu je řádnost poslední omluvy, kterou stěžovatel učinil ústně dne 12. 12. 2014 a zřejmě v návaznosti na ní doložil dne 23. 12. 2014 výměnný list, tedy po rozhodnutí ve věci, prostřednictvím e-mailové komunikace bez zaručeného elektronického podpisu.

[26] V rozsudku ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 263/2016 - 24 se Nejvyšší správní soud vyjádřil, že *„[s]právní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. Jen taková omluva poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Možnost omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.*“

[27] Za bezodkladnou omluvu nelze považovat v pořadí již pátou omluvu provedenou telefonicky a doloženou jedenáct dní po nařízeném jednání. Ze spisu plyne, že stěžovateli byly uznány za důvodné čtyři omluvy z pěti nařízených jednání, teprve pátá omluva nebyla akceptována. Právní úprava omluvy z ústního jednání o přestupku klade i na obviněného z přestupku, který se omlouvá, požadavky a rozhodně se nejedná o nástroj, který by měl sloužit k naprostému znemožnění projednání přestupku. V případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou. Jakkoli má obviněný z přestupku právo na jeho projednání ve své přítomnosti, k jehož zabezpečení má napomoci i možnost omluvit se z jednání, svědčí-li pro to důležité důvody, nelze přehlížet, že opakované omluvy z nařízeného jednání mohou v krajním případě zmařit možnost takové projednání vůbec uskutečnit. Aby se tak nestalo, je zcela na místě po obviněném z přestupku, který se v daném řízení opakovaně z ústního jednání omluvil, požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o svou účast u nařízeného jednání, nebo, není-li to možné, aby s každou další omluvou stále více dbal na to, aby o ní byl správní orgán zpraven, a to pokud je možné, předem. Uznal-li již v řízení správní orgán obviněnému z přestupku několik jeho omluv a tím mu vyšel v jistém ohledu vstříc, lze u následných omluv uplatit striktnější požadavky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012 - 60).

[28] Hodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Omluvu obviněného z přestupku je nutno posuzovat v kontextu všech okolností a celkového jeho přístupu a chování v průběhu celého správního řízení (viz rozsudky soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 10/2013 - 32, nebo ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99).

[29] V daném případě se stěžovatel omluvil z ústních jednání celkem pětkrát a až na poslední omluvu mu byly všechny uznány. Tvrzení, že poslední omluva byla provedena řádně, neboť nejdříve telefonicky kontaktoval správní orgán I. stupně a následně doložil lékařské potvrzení, není možné přisvědčit. Telefonická omluva proběhla dne 12. 12. 2014, kdy uvedl, že na lékařské kontrole provedené o den dříve, tedy 11. 12. 2014, mu bylo řečeno, aby se dostavil k další kontrole za týden. Z tohoto sdělení nevyplynuly žádné

konkrétní zdravotní obtíže. Stěžovatel ani správnímu orgánu I. stupně do jeho rozhodnutí (17. 12. 2014) nedoložil žádnou lékařskou zprávu, ze které by zdravotní obtíže a nutnost další kontroly plynuly. Dne 23. 12 2014 sice zaslal prostřednictvím e-mailové komunikace fotografii výměnného listu ze dne 18. 12. 2014, která pro akutní onemocnění doporučovala klidový režim do konce prosince 2014, ta však byla vystavena až šest dní po nařízeném jednání a po jeho telefonické omluvě. Z lékařské kontroly provedené údajně 11. 12. 2014 nic nedoložil. Je tak zřejmé, že poslední omluva nebyla řádná, neboť lékařské potvrzení bylo zasláno s velkým časovým odstupem. Soud proto souhlasí se závěrem žalovaného i krajského soudu, že v postupu správního orgánu I. stupně, který provedl ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele, jenž byl řádně předvolán, ale k jednání se nedostavil bez náležité omluvy, nelze spatřovat žádné pochybení.

[30] Krajský soud listinný důkaz v podobě výměnného listu posoudil pouze z hlediska včasnosti a dospěl k závěru, že byl zaslán opožděně. Nijak nehodnotil informace v něm sdělené ošetřující lékařkou. Nelze tak přisvědčit námitce, že se dopustil svévolného posouzení zdravotního stavu stěžovatele. Nad rámec Nejvyšší správní soud nicméně uvádí, že z uvedené zprávy nevyplývá nic o zdravotním stavu stěžovatele ke dni 12. 12. 2014, což je otázka porozumění psanému textu, nikoliv otázka jakkoliv odborná.

[31] Námitka, že není zřejmé, zda skutečně dne 12. 12. 2014 proběhlo jednání, byla poprvé vznesena až v kasační stížnosti. Pokud tuto námitku stěžovatel v řízení o žalobě neuplatnil, ač beze sporu mohl, a uvedl ji až v řízení před Nejvyšším správním soudem, rozšířil důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních. Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. je takový důvod považován za nepřípustný.

[32] Vzhledem k závěru, že posledně provedená omluva nebyla řádná, není možné uvažovat o tom, že stěžovateli byla znemožněna účast na jednání a možnost činit při něm úkony, čímž by bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Stěžovatel byl informován, že pokud neprovede řádnou omluvu, bude jednáno v jeho nepřítomnosti. Postupem správního orgánu I. stupně, který provedl ústní jednání, jelikož nebyla předložena řádná omluva, nemohlo být do práva na spravedlivý proces nijak zasaženo. V návaznosti na to nelze ani uvažovat o porušení zásady kontradiktornosti, neboť stěžovatel si sám svým jednáním znemožnil účast na ústním jednání.

IV. Závěr

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[34] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu